

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **B. V.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2023, č. j. MV-119041-2/ODK-2023,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 28. 8. 2023 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2023, č. j. MV-119041-2/ODK-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) potvrdil postup Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „povinný subjekt“) při vyřizování žalobcovy žádosti o poskytnutí informace ze dne 25. 5. 2023.
2. Úvodem podané žaloby žalobce vznesl požadavek na osvobození od soudních poplatků a bezplatné přiznání právní pomoci. Uvedl, že žalovaný notoricky strání praktikám, kterými je žalobce poškozován. Povinný subjekt účelově tvrdí, že o žalobcově žádosti bylo jednáno, a žalobce tedy nemá nárok na řízení podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Proto žalobce žádal doložit uvedené materiály, což bylo odmítnuto. „Ministerstvo vnitra - Čáslav“ žádal o předložení spisu dne 7. 7. 2023 podle § 38 správního řádu. Uvedené měl žalovaný úmyslně ignorovat a již dne 25. 7. 2023 vydal napadené rozhodnutí. Přitom již dne 24. 7. 2023 se žalobce marně dožadoval předložení spisu a pořízení kopií písemností, které povinný subjekt předal žalovanému. Dle žalobce je důvodné podezření, že povinný subjekt předložil žalovanému spis se zfalšovaným materiálem. Žalovaný však toto úmyslně ignoroval. Závěrem žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu a uložil povinnému subjektu povinnost poskytnout informaci.
3. *V napadeném rozhodnutí žalovaný zrekapituloval, že dne 29. 5. 2023 obdržel povinný subjekt podání žalobce datované dne 25. 5. 2023, které obsahovalo žádost o poskytnutí těchto*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

informací: 1) složení radních + zastupitelů Středočeského kraje a jejich politickou příslušnost; 2) sdělení spisové značky, pod níž je toto podání vedeno; 3) sdělení termínu projednání žalobcovy záležitosti; 4) zdali si „P. + L. + radní a spol.“ jsou vědomi, že jsou tu pro občany, a nikoliv opačně; 5) do kdy Krajský úřad Středočeského kraje a Středočeský kraj odstraní následky, na nichž se podílel Městský úřad Čáslav za původního působení „S. a spol.“ Ve zbytku se dle žalovaného mělo podání týkat dle žalobce dlouhodobě neřešené záležitosti týkající se oblasti vodovodů a kanalizací v souvislosti s majetkem žalobce. Dne 13. 6. 2023 povinný subjekt žalobci poskytl k bodu 1) podrobnou tabulku se jmény a politickou příslušností členů Zastupitelstva a Rady Středočeského kraje. K bodu 2) povinný subjekt uvedl, že podání je vedeno pod spisovou značkou 070842/2023/KUSK. K bodům 3, 4 a 5 povinný subjekt uvedl, že tyto informace již žalobci poskytl dopisy ze dne 8. 11. 2022, 5. 12. 2022 a 4. 1. 2023. Ve věci stavebního úřadu Čáslav bylo žalobci dle povinného subjektu již několikrát sděleno, že se podání týká věcí již v minulosti uzavřených, přičemž podání žalobce neobsahuje žádné nové skutečnosti. Dále žalovaný shrnul, že proti tomuto postupu povinného subjektu podal dne 26. 6. 2023 stížnost datovanou dnem 20. 6. 2023, v níž požadoval nápravu postupu referenta povinného subjektu, jehož postup považoval za svévolný a nesmyslný. Toto podání žalovaný posoudil jako stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona.

4. Žalovaný shledal, že k bodům 1 a 2 žádosti povinný subjekt poskytl informace v souladu se zněním žádosti. K ostatním bodům žádosti žalovaný podle § 2 odst. 4 informačního zákona žalobce upozornil, že poskytování informací se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Dotazy a názory jsou i žádosti o právní výklady a stanoviska, viz např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2005, č. j. 10 Ca 174/2005-20, či rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 As 95/2019-29. Právo na poskytnutí informací navíc není specifickou formou opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. Předmět žádosti se netýká informací, které by povinný subjekt měl povinnost mít. Dle žalovaného žalobce nepochopil smysl informačního zákona a od povinného subjektu požadoval vyjádření k projednání žalobcovy stížnosti, přijetí nápravných opatření či zaujetí jakéhosi stanoviska k hejtmance, členům Rady Středočeského kraje či jiným osobám. Jak plyne z rozsudku NSS ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014-65, v režimu informačního zákona se účastník řízení nemůže domáhat dovysvětlení, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl. Jelikož se povinný subjekt k dané záležitosti v minulosti opakovaně vyjadřoval, k bodům 3 až 5 žádosti odkázal na svá předchozí stanoviska. Stejně tak žalovaný již v minulosti několikrát poučil žalobce o smyslu informačního zákona např. v rozhodnutích ze dne 24. 2. 2022, 7. 6. 2022, 11. 4. 2022 či 10. 5. 2022. Žalobce dle žalovaného toto nereflektoval a podaná stížnost nenapadá postup povinného subjektu, nýbrž postup konkrétního pracovníka povinného subjektu, který žádost vyřizoval.
5. K tomuto žalovaný *pro futuro* doplnil, že přestože nelze kritiku povinného subjektu pomíjet, z hlediska stížnostního řízení je irelevantní. Případná nedostatečná odborná způsobilost či nedostatečné pracovní nasazení úřední osoby samo o sobě nemůže vyvolat pochybnost o její nestrannosti. Případnou kritiku měl žalobce adresovat řediteli Krajského úřadu Středočeského kraje. Postup povinného subjektu byl shledán souladným se zákonem.
6. Soud se z povahy věci nejprve zabýval otázkou, zda je žaloba způsobilá k věcnému projednání a shledal, že tomu tak není.

7. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
8. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.
9. V usnesení ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16, NSS dovodil, že důvodem pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být i zneužití práva spočívající v opakovaném podávání předem zcela zjevně neúspěšných podání, která namísto ochrany veřejných subjektivních práv žalobce sledují vedení sporu pro spor samotný. Obdobně viz též usnesení NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 63/2017-9. V projednávaném případě je z obsahu žaloby i z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjevné, že se má spor týkat patrně především v žalobě blíže nespecifikované věci Městského úřadu Čáslav. Z kusé žalobní argumentace není zřejmé, v čem konkrétně měl být žalobce poškozen na svých veřejných subjektivních právech a proč potřebuje soudní ochranu. Žalobce toliko obecně hovoří o tendenčním postupu povinného subjektu a bez jakékoliv důkazu či alespoň vysvětlení jej obviňuje z předložení zfalšovaného spisového materiálu žalovanému.
10. Soudu je přitom z vlastní úřední činnosti známo, že žalobce opakovaně podává velké množství různých žalob, jejichž hlavní myšlenkou je zpravidla žalobcem tvrzené dávné pochybení školského úřadu ve věci jeho přijetí na střední školu a s tím související žalobcův nízký starobní důchod, případně blíže nespecifikovaná trestní řízení týkající se Městského úřadu Čáslav. Žaloby vždy obsahují jen velice heslovité odkazy na různé spisové značky či čísla jednací, častým motivem je tvrzená perzekuce žalobce dle metodiky Státní bezpečnosti z důvodu jeho podpisu Charty 77 v roce 1982 a účasti v disidentském hnutí, jež má dle žalobce trvat i za současného režimu a podílet se na ní mají různé úřady či soudy, státní zastupitelství a bezpečnostní sbory. Žalobce se též aktivně zajímá o veřejné dění a podává různé žádosti o poskytnutí informací či se zabývá činností místního stavebního úřadu a orgánů činných v trestním řízení. Podané žaloby však v drtivé většině případů nejsou věcně projednatelné, protože obsahují vady, které žalobce odmítá odstranit.
11. Takto kupříkladu zdejší soud usnesením ze dne 6. 4. 2023, č. j. 49 Ad 2/2023-18, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ve věci žalobcova příspěvku na živobytí, neboť žalobce ani po předchozí výzvě soudu nebyl ochoten doplnit relevantní žalobní body a toliko trval na tom, že je perzekuován dle metodiky Státní bezpečnosti. Stejně tak rozsudkem ze dne 16. 2. 2023, č. j. 49 Ad 6/2022-36, soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jinou žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, neboť v tamním případě byly žalobní body sice vzneseny, nicméně se téměř netýkaly napadeného rozhodnutí, přestože byl žalobce vyzván k odstranění vad žaloby a řádně o tomto poučen. Obdobně zdejší soud usnesením ze dne 19. 10. 2022, č. j. 46 Ad 5/2022-56, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobcovu žalobu proto, že ani po ustanovení právního zástupce z řad advokátů nebyl žalobce ochoten doplnit relevantní žalobní body směřující proti napadenému rozhodnutí. V případě usnesení ze dne 26. 9. 2023, č. j. 54 A 28/2023-23, pak zdejší soud řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil, jelikož žalobce nezaplatil soudní poplatek. Z jiných rozhodnutí zdejšího soudu lze pro stručnost alespoň odkázat např. na usnesení ze dne 21. 6. 2019, č. j. 43 A 33/2019-19, ze dne 30. 11. 2022, č. j. 51 A 56/2021-47, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 51 A 40/2023-15, ze dne 17. 7. 2023, č. j. 54 A 53/2023-10, ze dne 20. 12. 2022, č. j. 43 A 84/2022-19, nebo ze dne 27. 6. 2023, č. j. 43 A 40/2023-6. Žalobce též

bezúspěšně podává mimořádné opravné prostředky, viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2022, sp. zn. IV. ÚS 3023/22, kterým byla žalobcova ústavní stížnost odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost. Tamní případ se týkal žalobcova sporu s Ministerstvem pro místní rozvoj, které mu uložilo pořádkovou pokutu, a žalobce se posléze domáhal obnovy řízení o uložení pořádkové pokuty, přestože neuvedl žádné nové dříve neznámé skutečnosti.

12. V projednávaném případě má proto soud za zjevné, že pokud by v řízení konal další přípravné úkony pro účely meritorního přezkumu postupu žalovaného, tak by mu žalobce opět neposkytl žádnou součinnost. Úkolem správního soudu je přitom ochrana veřejných subjektivních práv, a nikoliv činění zbytečných úkonů v případech četných žalob, jejichž vady žalobce opakovaně odmítá odstranit, a proto tyto žaloby nikdy nejsou věcně projednatelné. Takovéto postupy žalobce jsou zcela zjevně zneužitím práva, které nepožívá právní ochrany. Soud proto touto cestou žalobce upozorňuje, že i v budoucnu může jím podané žaloby odmítat, pokud z nich nebude zjevné, že jejich účelem je skutečně ochrana práv žalobce, a nikoliv opakované a bezúčelné vedení sporu v již kdysi dávno rozhodnuté věci, která se týkala žalobcova nepřijetí na střední školu. Správní rozhodnutí, která nabyla právní moci před 1. 1. 1992, totiž podle přechodného ustanovení čl. III bodu 4 písm. a) zákona č. 519/1991 Sb., kterým se mění a doplňuje občanský soudní řád a notářský řád, nemohou být napadena žalobou proti rozhodnutí správního orgánu (viz usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 Ca 192/2004-114, č. 1656/2008 Sb. NSS).
13. Pro úplnost soud dodává, že žalobce též nesprávně zvolil žalobní typ a nesprávně označil žalovaného. Byť je v záhlaví žaloby odkázáno na § 79, § 80 a § 175 s. ř. s., tj. na žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (a dlužno dodat, že s. ř. s. nemá žádný § 175), v žalobním textu i petitu se žalobce jednoznačně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu spolu s tím, aby soud povinnému subjektu přikázal poskytnout informaci. Podaná žaloba je tak jednoznačně žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.
14. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, č. 3847/2019 Sb. NSS, konstatoval, že „[p]otvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinnostní žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.“ Napadené rozhodnutí proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž se jedná o obdobu opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu. Na žalobu by tedy bylo namístě spíše nahlížet jako na žalobu nečinnostní, u níž by správným žalovaným podle § 79 odst. 2 s. ř. s. měl být povinný subjekt. Jelikož je však podaná žaloba zjevným zneužitím práva, soud již nevyzýval žalobce k odstranění jejích vad postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť by to bylo zjevně zbytečné. Proto také nejsou splněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z hlediska důvodu odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nicméně podání vadné žaloby podpůrným důvodem pro konstatování zjevného zneužití práva, neboť žalobce podává vadné žaloby opakovaně a jejich vady zásadně nikdy neodstraňuje.
15. Z důvodu odmítnutí žaloby soud nerozhodoval o návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. Ostatně i tento žalobcův návrh je zjevným zneužitím práva, neboť soudu je z úřední činnosti známo (viz např. shora citovaný rozsudek ze dne 16. 2. 2023, č. j. 49 Ad 6/2022-36), že žalobce podává neodůvodněné žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů v zásadě

„automaticky“ v záhlaví každého svého podání. Žalobce současně nikdy není ochoten žalobu doplnit o relevantní žalobní body a setrvává na svých tvrzeních o různých nespecifikovaných křivdách, které nesouvisí s předmětem řízení před žalovaným správním orgánem. Kupříkladu v řízení vedeném pod sp. zn. 46 Ad 5/2022 soud žalobci vyhověl a advokáta mu ustanovil. Žalobce přesto odmítl žalobu řádně doplnit o projednatelné žalobní body a trval na opakování svých v současnosti již bezpředmětných výkladů o různých křivdách, a proto byla tato žaloba odmítnuta usnesením soudu ze dne 19. 10. 2022, č. j. 46 Ad 5/2022-56. Ustanovení advokáta by proto v nyní projednávaném případě bylo zcela v rozporu se zásadou ekonomie řízení. Žalobce je navíc ochoten spolupracovat jen a pouze s advokátem JUDr. Ladislavem Koženým (ev. č. ČAK 02841), který vždy jen podepíše žalobcem zpracovaná vadná podání, jako tomu bylo právě ve věci sp. zn. 46 Ad 5/2022, čímž není naplněn smysl a účelem zastoupení advokátem. S advokáty, kteří vykonávali svou činnost řádně, se naopak žalobce nesnese a namítá vůči nim ztrátu důvěry.

16. Zneužitím práva může být i „automatické“ podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků a bezplatné přiznání právní pomoci bez řádného odůvodnění na všech podáních v různých řízeních, protože tímto postupem není sledována ochrana práv žalobce, nýbrž toliko vydávání dalších rozhodnutí, proti kterým by si žalobce mohl podávat kasační stížnosti a vést tak opět „spor pro spor“, jehož jediným smyslem je snad jen zatěžování (nejen) zdejšího soudu vyřizováním zbytečné agendy namísto vyřizování těch případů, které plnou pozornost soudu skutečně zasluhují.
17. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť její podání shledal zjevným zneužitím práva, kterým žalobce prokazatelně nesleduje ochranu svých veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. listopadu 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.